

Snažila se před deštěm schovávat, kde se dalo, ale kapuce na hlavě jí před prudkostí lijáku nemohla uchránit. Pobíhala zmateně po celé čtvrti už od dopoledne a hledala modrý pickup v naivní představě, že si ho vezme zpět, vrátí Jakobovi a vše se urovná. Její mysl byla odkloněná od reality chemií nasáklou v cévách. Nohy se jí pletly a nedokázala synchronizovat chůzi tak, aby se nemotala. Černé pytle pod očima a žlutá barva v obličejí nevěstily nic dobrého o jejím zdraví.

Vymotala se z hlavní ulice a dostala se k budově uzavřené školy, kde to dobře znala. Protáhla se skrze vysazené železné dveře, které vedly do dávno vyrabovaných šaten před sálem tělocvičny. Tam bylo aspoň sucho.

Teprve zde si z hlavy sundala promočenou kapuci a stejně tak promočenou mikinu stáhla z těla úplně. Tu vyždímala na torzo vytrhaných parket a napnula uši. Zaslechla podivný zvuk v prostoru šaten, jako by někdo zabouchl dvířka železné skříňky na převlečení.

Nebylo tu téměř nic vidět. Pouze jedna venkovní lampa nažloutlým světlem osvětlovala halu skrze zamřížovaná okna. „Je tam někdo?“ dodala si odvalu k otázce do tmy šaten, ale v podvěsku jí nepříjemně mravenčilo. Byla si skoro jistá, že v šeru zahlédla stín nějaké postavy. Droga ještě umocňovala veškeré emoce a strach jí vystupňovala do paniky. Déšť dopadající na rámy oken fungoval jako kladívka, která její vnitřní poplach poháněla k šílenství.

Těkala do tmy nemocnými očima a celá se třásla. „Kubo? Jsi tam? Nezlob se na mě, prosím,“ mluvila k tomu stínu, ale nemohla na něj zaostřit.

Další bouchnutí dvířek skříňky jí zkřivilo tělo do nezvladatelné křeče. Přilepila se na stěnu tělocvičny a strachy se zakousla do popraskaných rtů.

Uslyšela něco jako cvaknutí... a znovu... a další... a stín se pomalu blížil k ní.

„Co chcete? Co... co...“

Na krku ucítila sevření ledových rukou.

Jediné, na co se v tom šoku zmožila, byl vyděšený a překvapený pohled na jejího vraha.

„Prosím, ne... ne!“ byla Lindina poslední přiškrcená slova na tomto světě.

Její přidušený křik nikdo jiný neslyšel.

Jen on.

* *
* *

Páteční ráno bylo studené a zamlžené.

Ivan nemohl spát. Nebylo to jen čerstvě utrženou ránou pod okem, kterou si odnesl ze včerejší rvačky. Hlavu měl plnou nových informací a celou noc přemýšlel, jak s nimi naložit.

Proto se hned ráno raději vydal do ulic a dostal se až k místu, kde ho našli polomrtvého před více než třemi měsíci. Zaparkoval s vozíkem na můstku přes koleje a již nějakou čtvrt hodinu se díval do dálky, až tam, kde se koleje ztrácely v mlze. Urovnával si v mysli všechny domněnky a fakta.

Snažil se vybavit si alespoň něco z té noci, kdy ho napadli, ale stále nic. Ani nejmenší střípek.

Nahnul se přes mostní zábradlí a prohlížel si okolí zarostlého kolejistiště. Pokud by tam někde ležel nějaký důkaz, v hromadách smetí by se stejně ztratil.

Zapálil si cigaretu. Teplý kabát, který ráno vyměnil za bundu, si dopnul až ke krku. I klobouk pověsil doma na věšák a ze skříňky vytáhl starou pletenou policejní čepici. Tu měl nyní přetaženou přes uši.